

Sakleys í ferðsluóhappi:

orð: Dagny
myndir: KalmarAnn-Margit Falkvard:
— Hóast umstøður mín-
ar eru broyttar, so eri eg
kortini sami persónur,
sum áður— Eitt lív
í koyristóli

Hvat fjalir seg aftanfyrri tíðindi í bløðum og útvarpi, tá tú hoyrir, at fólk hava fingið skaða í ferðsluni?

Vanligt er, at vit fáa tíðindi av ymsum slag. Hendur nakað meiri í tí, sum sagt verður frá, so fáa vit eisini upplýsing um tað. — Eitt nú fiskisáttmálasamráðingar, olju-
prisir, tíðindi uttanlanda um krigg og náttúruvanlukkur o.a.

— Viðvikjandi ferðsluóhappi, so hoyra vit bert orðini: «tey vóru flutt á Landssjúkrahúsið til kanningar...» Vit fáa ongantið at vita, hvat hendir teimum, sum fáa mein í ferðsluni.

— Millum teirra, sum kenna avleiðingarnar av ferðsluóhappi, eru Ann-Margit Falkvard og Jákup S. Joensen í Sandavági.

Aftaná dansin 8. november 1981, fóru tey bæði ein hugnaligan biltúr. Sama dag hevði Jákup keypt bil. Veðrið var gott, og tey bæði ungu koyrdu stillisliga eftir vegnum, tá ein bilur kom móti teimum og samanstoyturin kundi ikki umgangast.

Bilførarin rýmdi

Jákup: — Vit koyrdu á stað, har einki útsýni var. Bráðliga kom bilurin móti okkum. Har var eingin møguleiki at sleppa undan.

Ann-Margit: — Eg gekk á HF skeið í Havn, og Jákup var komin eftir mær henda dagin, so vit kundu halda vikuskiftið í

Sandavági. Eg helt, at tað var óheppið, at Jákup hevði keypt bil ein friggjadag, men sjálvsagt hugsaði eg ikki meira um tað.

— Vit koyrdu spakuliga, eg minnst, at eg sat við beinunum á instrumentbrettinum...og so minnst eg ikki meira.

Jákup varð slongdur úr bilinum tá mótkoyrandi bilurin rendi í síðuna, har Ann-Margit sat.

Jákup: — Fyrsta eg

hugsaði, tá eg kom til min sjálvs, var at eg noyddist at fáa Ann-Margit úr bilinum, ti eg kendi bensinroyk og helt, at eldur kundi koma í bilin.

Bilførarin á hinum bilinum kom yvir til min og bað um umbering og so rýmdi hann.

Helt tað fór at laga seg

Ann-Margit og Jákup

vóru flutt á Landssjúkrahúsið, har bæði lógu uttan vit í triggjar dagar.

Ann-Margit: — Tá eg kom til min sjálvs, søgdu læknarnir beinanvegin við meg, at eg ikki fór at ganga aftur. Ryggurin var brotin. Í byrjanini trúði eg ti ikki, og helt, at tað mundi fara at laga seg, men so var ikki.

Eg varð flutt á uppvejingarheimið í Hornbæk, har fólk koma til uppvejingar av sliikum slag sum eg eisini hevði brúk fyri.

Jákup: — Eg havi bert eitt nýra, so eg fekk boð um, at tað kundi verða vandamikið, ti eg hevði bløtt frá nýranum, sum hevði fingið mein, av samanstoytinum. Læknin segði við meg, at eg slapp væl frá hendingini, men at

slikan læst kundi eg ikki klára einaferð enn. — Tað kom tó eitt annað ferðsluóhapp seinni.

Ann-Margit og Jákup vóru 19 og 18 ára gomul, tá óhappið hendi. Ann-Margit dæmdi væl at ganga á HF skeið í Havn, og ætlaði sær á Lærarskúlan aftaná próvtøkuna í Hóydølum.

Jákup var í læru sum maskinsmiður.

Viðvikjandi Ann-Margit so fekk óhappið álvarsliðar avleiðingar. Hon var í Danmark eitt ár og kom heimaftur í koyristóli. Hon er lamin í beinunum og kann ikki ganga.

burtursæð frá, at tað er truplari at ferðast, — eitt nú í koyristóli.

— Tað eru so nógvar forðingar, har tú ikki sleppur í einum koyristóli.

— Annars livi eg sum áður. Gangi í bindiklubb saman við viakonunum, fari út í veitslur og havi m.a. hópin av arbeiði, í handlinum og við at skipa fyri mótaframsýningum.

— Í byrjanini var tað nógv at gera, tá eitt nú gentur skuldu uppvejast at ganga modell. Nú eru tær so mikið vandar, at tað gongur væl.

Skipar fyri móta-sýningum

Handilin hjá Ann-Margit og Jákup er væl innrættaður og hugnaligur. Har hava eisini verið hugnaløtur og framsýningar, sum rigga væl til handels-hølið.

Mín uppgáva er at siga teimum, sum sýna klæðini, hvussu tær skulu føra seg fram, eins og at seta saman klæðini, sum tær skulu lata seg í.

Hevur tú lært teg hetta sjálv?

— Tá ein hevur slikan handil, so er neyðugt at fara á vørumessu í Keypmannahavn, tvær ferðir árliga. Har eru slikar mótasýningar og eg fái hugskot til, hvat kann gerast herheima.

— Mær dámar tað ógvuliga væl, og haldi, at hetta er júst tað, sum eg sjálv vil gera.

Ann-Margit situr hugsunnarsom eina løtu og sigur: — Í mun til so mong onnur eg kenni, sum hava fingið álvarsligt mein, so haldi eg ikki, at eg skal klaga.

— Tá eg var í Hornbæk, hitti eg mong fólk, sum vóru brekað.

Byrjaði av nýggjum

— Hóast hetta, so misti hon als ikki mótið.

Saman við Jákup bygdi Ann-Margit eina handilshús í Sandavági, sum ikki eru lík øðrum av hesum slag í Føroyum.

Ann-Margit: — Eg havi altið havt áhuga fyri mótaframsýningum, og helt, at ein handil av hesum slag, kundi eg klára.

Jákup hevur gingið í tekniska skúla, — tey tvey árin tað tók, til lostaða hondin bleiv frisk. Hann teknaði og bygdi handilshúsini eins og viðkaði um sethúsini hjá foreldrunum hjá Ann-Margit, so hon kundi fáa so goðar umstøður sum gjørligt.

Hvussu var tað at koma heimaftur, tá umstøðurnar hjá tær vóru so broyttar?

— Eg haldi ikki, at tað var so torført. Hóast eg nú siti í koyristóli, so eri eg ikki broytt persónliga.

Minar vinkonur, familja og øll kring meg, eru eins og áður. — Eg haldi ikki, at alt er so nógv broytt, —

Hóast Ann-Margit situr í koyristóli, so hevur hon altið lagt dent á, at gerast sjálvbjargin. Hon hevur bil og kann arbeiða í handlinum, sum hon og Jákup S. Joensen hava bygt í felag. Jákup var lærari á Tekniska Skúla í Havn, tá vit vóru í Sandavági og tóku myndirnar